

Pasaka Dvi varlės

Sudėk kablelius.

Gyveno kartą dvi varlės. Buvo jos draugės ir gyveno viename griovyje. Tik viena iš jų buvo drąsi stipri linksma o kita – nei šis nei tas: bailė tinginė miegalė.

Vis dėlto gyveno jos drauge.

Ir štai vieną kartą naktį išėjo jos abi pasivaikščioti.

Eina sau miško keliu ir staiga mato: stovi namas. O šalia – namo rūsys. Ir kvepia iš jo labai skaniai: pelėsiiais drėgme grybais. O tai kaip tik tai ką varlės mėgsta.

Greitai įlindo jos į rūšį ėmė žaisti ir šokinėti. Šokinėjo šokinėjo ir netyčia įkrito abi į puodynę su grietine.

Ir ėmė skęsti.

O skęsti joms žinoma nesinori.

Tada jos ėmė muistytis ėmė plaukioti. Bet ta molinė puodynė buvo labai slidžiomis aukštomis sienelėmis ir varlėms iš ten niekaip nesisekė ištrūkti.

Ta varlė kuri buvo tinginė paplaukiojo pasimuistė truputį ir galvoja:

Vis tiek man iš čia neištrūkti. Kam gi be reikalo aš čia muistysiuos? Tik kankinsiuos be reikalo. Jau geriau aš iš karto nuskęsiu.

Pagalvojo ji taip nustojo spurdėti – ir nuskendo.

O antroji varlė buvo ne tokia. Ši galvoja:

Ne brolyčiai nuskęsti aš visada suspėsiu. Tai nuo manęs niekur nedings. Geriau jau aš dar paplaukiosiu paspurdėsiu. Kas žino galbūt man kas nors ir pavyks.

Bet deja niekaip nesiseka. Kaip beplaukiotum – toli nenuplauksi. Puodynė maža sienelės slidžios – neišlipti varlei iš grietinės.

Bet vis tiek ji nepasiduoda nenusimena.

Nieko – galvoja – kol jėgų turiu judėsiu. Aš juk dar gyva reikia reikia gyventi. O toliau – kas bus tas bus.

Ir štai iš paskutinių jėgų kovoja mūsų drąsioji varlė su savo varliška mirtimi. Jau ir atmintį ėmė prarasti. Jau springsta. Jau ją ir į dugną traukia. O ji vis tiek nepasiduoda. Savo letenėlėmis dirba.

Letenėles judina ir galvoja:

Ne nepasiduosiu! Paisydykausime varliškoji mirtie!

Ir staiga – kas gi tai? Staiga jaučia mūsų varlytė kad po jos kojomis jau ne grietinė o kažkas tvirto kieto patikimo kažkas panašaus į žemę. Nustebo varlė pasižiūrėjo aplink ir mato: jokios grietinės puodynėje jau nėra o stovi ji varlė ant sviesto gabalo.

Kas atsitiko? – galvoja varlė. – Iš kur atsirado sviestas?

Nustebo o po to susiprotėjo: juk ji pati savo letenėlėmis iš skystos grietinės kietą sviestą sumušė!

Na štai – galvoja varlė – reikia aš gerai padariau kad iš karto nenuskendau.

Pagalvojo ji taip iššoko iš puodynės ir nušoliavo namo į mišką.

O kita varlė liko puodynėje.

Ir niekada ji balandėlė daugiau nematė baltojo pasaulio ir niekada nešokinėjo ir niekada ne kvaksėjo.

Na ką gi! Teisybę sakant tai pati tu varle ir kalta. Nepasiduok! Neprarask vilties! Nemirk anksčiau už mirtį!

Pasitikrink ar teisingai sudėjai kablelius:

Gyveno kartą dvi varlės. Buvo jos draugės ir gyveno viename griovyje. Tik viena iš jų buvo drąsi, stipri, linksma, o kita – nei šis, nei tas: bailė, tinginė, miegalė.

Vis dėlto gyveno jos drauge.

Ir štai vieną kartą naktį išėjo jos abi pasivaikščioti.

Eina sau miško keliu ir staiga mato: stovi namas. O šalia – namo rūsys. Ir kvepia iš jo labai skaniai: pelėšiais, drėgme, grybais. O tai kaip tik tai, ką varlės mėgsta.

Greitai įlindo jos į rūšį, ėmė žaisti ir šokinėti. Šokinėjo, šokinėjo ir netyčia įkrito abi į puodynę su grietine.

Ir ėmė skęsti.

O skęsti joms, žinoma, nesinori.

Tada jos ėmė muistytis, ėmė plaukioti. Bet ta molinė puodynė buvo labai slidžiomis aukštomis sienelėmis ir varlėms iš ten niekaip nesisekė ištrūkti.

Ta varlė, kuri buvo tinginė, paplaukiojo, pasimuistė truputį ir galvoja:

Vis tiek man iš čia neištrūkti. Kam gi be reikalo aš čia muistysiuos? Tik kankinsiuos be reikalo. Jau geriau aš iš karto nuskęsiu.

Pagalvojo ji taip, nustojo spurdėti – ir nuskendo.

O antroji varlė buvo ne tokia. Ši galvoja:

Ne, brolyčiai, nuskęsti aš visada suspėsiu. Tai nuo manęs niekur nedings. Geriau jau aš dar paplaukiosiu, paspurdėsiu. Kas žino galbūt man kas nors ir pavyks.

Bet, deja, niekaip nesiseka. Kaip beplaukiotum – toli nenuplauksi. Puodynė maža, sienelės slidžios – neišlipti varlei iš grietinės.

Bet vis tiek ji nepasiduoda, nenusimena.

Nieko, – galvoja, – kol jėgų turiu, judėsiu. Aš juk dar gyva, reiškia, reikia gyventi. O toliau – kas bus, tas bus.

Ir štai iš paskutinių jėgų kovoja mūsų drąsioji varlė su savo varliška mirtimi. Jau ir atmintį ėmė prarasti. Jau springsta. Jau ją ir į dugną traukia. O ji vis tiek nepasiduoda. Savo letenėlėmis dirba.

Letenėles judina ir galvoja:

Ne, nepasiduosiu! Paišdykausime, varliškoji mirtie!

Ir staiga – kas gi tai? Staiga jaučia mūsų varlytė, kad po jos kojomis jau ne grietinė, o kažkas tvirto, kieto, patikimo, kažkas panašaus į žemę. Nustebo varlė, pasižiūrėjo aplink ir mato: jokios grietinės puodynėje jau nėra, o stovi ji, varlė, ant sviesto gabalo.

Kas atsitiko? – galvoja varlė. – Iš kur atsirado sviestas?

Nustebo, o po to susiprotėjo: juk ji pati savo letenėlėmis iš skystos grietinės kietą sviestą sumušė!

Na štai, – galvoja varlė, – reiškia aš gerai padariau, kad iš karto nenuskendau.

Pagalvojo ji taip, iššoko iš puodynės ir nušuoliavo namo į mišką.

O kita varlė liko puodynėje.

Ir niekada ji, balandėlė, daugiau nematė baltojo pasaulio, ir niekada nešokinėjo, ir niekada ne kvaksėjo.

Na ką gi! Teisybę sakant, tai pati tu, varle, ir kalta. Nepasiduok! Neprarask vilties! Nemirk anksčiau už mirtį!

Pasaka Gudrus kvailys

Sudėk kablelius.

Kitą kartą buvo labai gudri pana. Ji pasakė:

– Kas mane nukalbės aš už to tekėsiu.

Daugybė visokių jaunių aplankė ją bet nė vienas negalėjo nukalbėti. Buvę trys broliai: du gudriu o trečias kvailas. Gudrieji broliai nutarė joti pas paną bene galės kaip nukalbėti. Prašosi ir kvailys.

Tuodu nenori imti drauge bet neatsikrėsdami leido ir jam joti pas jaunąją paną.

Išjojo visi trys. Bejojant keliu kvailys atrado nustipusią antį.

Nulipęs nuo žirgo šmukštį terbelę įkišo. Joja toliau. Kvailys kely pamatė lanką geležinį – ir tą pasiėmė. Joja tolyn kvailys mato kely špuntą – ir tą j terbelę. Gudrieji broliai galvoja ką jis čia daro visokius niekus rankioja.

– Et – sako – ką ten su kvailiu. Jis pats nežino ką daręs.

Ir atėjo pas paną visi. Pirma jėjo vyresnis brolis bet neilgai trukus išėjo nieko nepešęs. Paskui antrasis – ir tas nieko nepešė: išėjo kaip muselę kandęs. Eina ir kvailys. Įėjęs sako:

– Laba diena šaltstribūne.

– Prie mano stribūnos ir antį iškeptumei.

– Še kepk – kvailys ištraukęs iš terbos metė pasmirdusią antį.

Pana vėl tarė:

– Taukai išbėgs.

– Še špuntą užkiškis – metė jai špuntą iš terbos.

– Persprogs – tarė pana.

– Še lanką apmeskis kad suveržtų.

Pana nieko nebeturi sakyti. Galvojo galvojo ir tarė:

– Kame tavo žirgas?

– Tarp žiemos ir vasaros.

Ją jau nukalbėjo. Ta net nesuprato – eina pažiūrėti. Teisybė žirgas buvo pastatytas tarp rogių ir ratų.

Kvailys ir gavo sau už pačią gražią turtingą mergaitę.

Pasitikrink ar gerai sudėjai kablelius:

Kitą kartą buvo labai gudri pana. Ji pasakė:

– Kas mane nukalbės, aš už to tekėsiu.

Daugybė visokių jaunių aplankė ją, bet nė vienas negalėjo nukalbėti. Buvę trys broliai: du gudriu, o trečias kvailas. Gudrieji broliai nutarė joti pas paną, bene galės kaip nukalbėti. Prašosi ir kvailys.

Tuodu nenori imti drauge, bet neatsikrėsdami leido ir jam joti pas jaunąją paną.

Išjojo visi trys. Bejojant keliu, kvailys atrado nustipusią antį.

Nulipęs nuo žirgo, šmukštį į terbelę įkišo. Joja toliau. Kvailys kely pamatė lanką geležinį – ir tą pasiėmė. Joja tolyn kvailys, mato kely špuntą – ir tą į terbelę. Gudrieji broliai galvoja, ką jis čia daro, visokius niekus rankioja.

– Eit, – sako, – ką ten su kvailiu. Jis pats nežino, ką daręs.

Ir atjojo pas paną visi. Pirma jėjo vyresnis brolis, bet, neilgai trukus, išėjo, nieko nepėšęs. Paskui antrasis – ir tas nieko nepėšė: išėjo kaip muselę kandęs. Eina ir kvailys. Jėjęs sako:

– Laba diena, šaltstribūne.

– Prie mano stribūnos ir antį iškeptumei.

– Še, kepk, – kvailys, ištraukęs iš terbos, metė pasmirdusią antį.

Pana vėl tarė:

– Taukai išbėgs.

– Še špuntą, užkiškis, – metė jai špuntą iš terbos.

– Persprogs, – tarė pana.

– Še lanką, apmeskis, kad suveržtų.

Pana nieko nebeturi sakyti. Galvojo galvojo ir tarė:

– Kame tavo žirgas?

– Tarp žiemos ir vasaros.

Ją jau nukalbėjo. Ta net nesuprato – eina pažiūrėti. Teisybė, žirgas buvo pastatytas tarp rogių ir ratų.

Kvailys ir gavo sau už pačią gražią turtingą mergaitę.

Pasaka Vilkas ir lapė

Sudėk kablelius.

Vilkas ir lapė drauge bėgo pro žabangas. Žabangose žąsis kabėjo. Abudu buvo seniai ėdusiu ir labai išalkusiu bet lapė nė žiūrėti nežiūrėjo į žąsį.

Kodėl tu kūmute nelipi? Antai žąsis pakabinta! - klausia vilkas. Man šiandien trečiadienis su mėsa nevalgau - atsakė lapė.

Vilkas atsiminė trečiadienio neužlaikęs - jis ėda mėsą kada gaudamas - ir įsilipo į žabangas bet žąsies nepasiekęs pasikorė. Dabar lapė drąsiai prilipo prie žąsies ir skaniai ją sutriuškino.

Juk tau kūmute šiandien trečiadienis - tarė leisgyvis vilkas.

Tam trečiadienis kuris kojomis žemės nepasiekia - atsakė lapė.

Visus pasiuvau tik apykaklei pristigau. Kad taip arklio odos apykaklei gavus...

- Iš kur gausim? - klausia vilkas. Lapė sako:

Netoli nuo čia dirvone ganosi gražus kumelys tai jo būtų gera apykaklė. Pasiimk vadžias ir eikim! Tu paturėsi o aš išsikirsiu kiek man reikia apykaklei.

Lapė priėjo su žirklių prie kumelio ir čiaukši jam pausy o vilkas su vadžiom taikosi. Kumelys kad pasibaidė kad šoks kad neš vilką vilkui net gaurai dulka. Lapė vis rėkia:

Kūmuti laikyk kumelį dar neatkirpau.

Vilkas jau norėtų paleisti vadžias bet įsipainiojo ir nebegali. Kumelys neša vilką stačiai 5 namus.

Kūmuti kūmuti laikykis už varčios! - rėkia lapė iš tolo.

Kaip vilkui besilaikyti kad jau kaulai barška per žemę. Taip ir neužsivilko jis lapės pasiūtų kailinių.

Pasitikrink ar gerai sudėjai kablelius

Vilkas ir lapė drauge bėgo pro žabangas. Žabangose žąsis kabėjo. Abudu buvo seniai ėdusiu ir labai išalkusiu, bet lapė nė žiūrėti nežiūrėjo į žąsį.

Kodėl tu, kūmute, nelipi? Antai žąsis pakabinta! - klausia vilkas. Man šiandien trečiadienis, su mėsa nevalgau,- atsakė lapė.

Vilkas atsiminė trečiadienio neužlaikąs,- jis ėda mėsą, kada gaudamas,- ir įsilipo į žabangas, bet, žąsies nepasiekęs pasikorė. Dabar lapė drąsiai prilipo prie žąsies ir skaniai ją sutriuškino.

Juk tau, kūmute, šiandien trečiadienis,- tarė leisgyvis vilkas.

Tam trečiadienis, kuris kojomis žemės nepasiekia,- atsakė lapė.

Visus pasiuvau, tik apykaklei pristigau. Kad taip arklio odos apykaklei gavus...

- Iš kur gausim? - klausia vilkas. Lapė sako:

Netoli nuo čia, dirvone, ganosi gražus kumelys, tai jo būtų gera apykaklė. Pasiimk vadžias, ir eikim! Tu paturėsi, o aš išsikirpsiu, kiek man reikia apykaklei.

Lapė priėjo su žirklem prie kumelio ir čiaukši jam paausy, o vilkas su vadžiom taikosi. Kumelys kad pasibaidė, kad šoks, kad neš vilką, vilkui net gaurai dulka. Lapė vis rėkia:

Kūmuti, laikyk kumelį, dar neatkirpau.

Vilkas jau norėtų paleisti vadžias, bet įsipainiojo ir nebegali. Kumelys neša vilką stačiai 5 namus.

Kūmuti, kūmuti, laikykis už varčios! - rėkia lapė iš tolo.

Kaip vilkui besilaikyti, kad jau kaulai barška per žemę. Taip ir neužsivilko jis lapės pasiūtų kailinių.